

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3815/2529

นายพลพงษ์ อิ่มทั่ว ๆ โจทก์ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 31, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ มาตรา 31, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 13

ย่อ / หลักกฎหมาย

การยุติและการถอนข้อเรียกร้องในกรณีที่ฝ่ายแจ้งข้อเรียกร้องไม่ประสงค์จะเรียกร้องต่อไป ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับให้ต้องทำเป็นหนังสือ การที่จำเลยยื่นข้อเรียกร้องแล้วได้มีการเจรจากัน 2 ครั้งหลังจากนั้นเป็นเวลาถึง 2 ปีเศษไม่มีการเจรจากันอีก เช่นนี้ย่อมถือได้โดยปริยายว่าทั้งสองฝ่ายต่างไม่ตั้งใจที่จะเจรจากันในเรื่องของข้อเรียกร้องนั้นต่อไปอีก โดยต่างยอมยุติข้อเรียกร้องนั้นหลังจากนั้นจำเลยย้ายโจทก์ซึ่งเป็นรองประธานสหภาพแรงงานและกรรมการลูกจ้างไปปฏิบัติงานต่างจังหวัดจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 31 และมาตรา 52

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย ตำแหน่งพนักงานธุรการ 4 โจทก์เป็นรองประธานสหภาพแรงงานสถาบันวิจัยฯ และเป็นลูกจ้าง ขณะอยู่ระหว่างเจรจาข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ซึ่งโจทก์เป็นตัวแทนสหภาพแรงงานเข้าเจรจากับจำเลยจำเลยมีคำสั่งย้ายโจทก์ไปปฏิบัติหน้าที่ ณ สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราช จังหวัดนครราชสีมา เป็นการกลั่นแกล้งโจทก์โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์มาตรา 31 และมาตรา 52 ขอให้ยกเลิกคำสั่งของจำเลย ให้จำเลยย้ายโจทก์กลับเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่เดิมจำเลยให้การว่า จำเลยย้ายโจทก์เพราะมีความจำเป็นให้โจทก์ไปแก้ไขปัญหาที่หน่วยงานนั้น โจทก์ได้รับเงินเพิ่ม จำเลยมิได้กลั่นแกล้งโจทก์ เมื่อ พ.ศ. 2527 จำเลยได้ยื่นข้อเรียกร้องขอเลิกการหยุดพักระหว่างเวลา 10.00 นาฬิกาถึง 10.30 นาฬิกา และระหว่าง 15.00 นาฬิกาถึง 15.30 นาฬิกา จำเลยได้เรียกประชุมและแจ้งให้พนักงานทุกคนทราบโดยไม่มีผู้ใดคัดค้าน และต่างได้ปฏิบัติตามตลอดมา ข้อเรียกร้องนี้จึงยุติเมื่อเดือนธันวาคม 2527 ฝ่ายลูกจ้างได้ยื่นข้อเรียกร้องเรื่องขยายขึ้นเงินเดือนได้มีการประชุมระหว่างผู้แทนทั้งสองฝ่ายครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2528 ปรากฏว่าลูกจ้างไม่ติดใจนำผลของการเจรจาไปจดทะเบียน และไม่ถือว่าเป็นข้อเรียกร้องโดยยอมถอนข้อเรียกร้องทั้งหมด ข้อเรียกร้องของลูกจ้างจึงยุติแล้วเช่นกันการที่จำเลยย้ายโจทก์ไม่เกี่ยวกับการยื่นข้อเรียกร้อง ขอให้ยกฟ้องศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า คำสั่งย้ายโจทก์กระทำในขณะที่ไม่ใช่ข้อพิพาทแรงงานอยู่ระหว่างการเจรจา และเป็นคำสั่งที่กระทำด้วยความจำเป็นและเหมาะสมแก่หน่วยงานเพื่อประโยชน์แก่งานของจำเลย มิใช่เป็นการกลั่นแกล้งและฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 31 และมาตรา 52 พิกษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 13 กำหนดไว้ว่า การยื่นข้อเรียกร้องของนายจ้างหรือของลูกจ้างจะต้องทำเป็นหนังสือ และเมื่อต่อมามีการเจรจาและตกลงกันได้ก็ต้องทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเป็นหนังสือลงลายมือชื่อนายจ้างหรือผู้แทนกับผู้แทนลูกจ้างต่อไปเท่านั้นการยุติหรือการถอนข้อเรียกร้องในกรณีที่ฝ่ายแจ้งข้อเรียกร้องไม่ประสงค์จะเรียกร้อง

ต่อไปนั้นไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับให้ต้องทำเป็นหนังสือแต่อย่างใด การที่จำเลยยื่น
ข้อเรียกร้องแล้วได้มีการเจรจากัน 2 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2527 ซึ่งเป็นปีที่ยื่นข้อเรียกร้องหลังจากนั้น
เป็นเวลาถึง 2 ปีเศษ ก็ไม่มีการเจรจาต่อกันอีกเช่นนี้ก็ย่อมถือได้โดยปริยายแล้วว่า ทั้งสองฝ่ายต่าง
ไม่ติดใจที่จะเจรจากันในเรื่องของข้อเรียกร้องนั้นต่อไปอีก อันแสดงให้เห็นเจตนาได้ว่าต่างยอมยุติ
ข้อเรียกร้องนั้นมิฉะนั้นแล้วกรณีจะกลายเป็นว่า เมื่อไม่มีการเจรจาโดยต่างฝ่ายต่างเพิกเฉยเช่นนี้
ตลอดไป ข้อพิพาทแรงงานนั้นก็จะยังคงมีอยู่ต่อไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งจะไม่เกิดผลที่ดีแก่นายจ้าง
และลูกจ้างเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2508 ด้วย ดังนั้น จึงถือว่า
ข้อเรียกร้องนี้ได้ยุติไปโดยปริยายแล้วส่วนข้อเรียกร้องที่ฝ่ายลูกจ้างยื่นขอขยายขึ้นเงินเดือนต่อ
จำเลยนั้นได้มีการตกลงกันแล้วว่าฝ่ายลูกจ้างไม่ถือเป็นข้อเรียกร้องต่อไป โดยยอมถอนข้อเรียกร้อง
นั้น เมื่อข้อเรียกร้องของทั้งสองฝ่ายยุติ และได้มีการถอนไปแล้วเช่นนี้ การที่จำเลยมีคำสั่งย้ายโจทก์
ดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518พิพากษายืน

องค์คณะ

มาโนช เพียรสนอง · จุฑา จันทรวงศ์ · สุรัตน์ ศรีอนุพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3815/2529>